

Arrest

nr. 210 741 van 10 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 17 november 2015 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 2 december 2015 zijn verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 19 januari 2016 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 20,3 jaar was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.3. Op 2 juli 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 2 juli 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 02/12/2015
Overdracht CGVS: 12/04/2016*

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal op 3 april 2017 van 9.10 uur tot 12.57 uur, bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Op 29 mei 2017 werd u nogmaals gehoord door het Commissariaat-generaal van 9.15 uur tot 11.20 uur, bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, Meester Joren Janssens, was tijdens beide persoonlijke onderhouden aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn, Pashtou van origine, en afkomstig uit het dorp Laghorji gelegen in het district Kot, provincie Nangarhar. Uw vader had een eigen winkel. Uw oudste broer, M.Ak., werkte vanaf 2004 tot 2009 als vertaler voor het Provincial Reconstruction Team (PRT) van het Amerikaanse leger dat verantwoordelijk was voor projecten van heropbouw. Na het overlijden van uw vader in 2011 nam uw andere broer, M.At., de winkel van uw vader over. U werkte samen met uw broer in de winkel. Uw broer M.Ak. verliet enkele jaren later het dorp omdat hij omwille van zijn werk voor het Amerikaanse leger problemen vreesde vanwege de taliban. Ongeveer een jaar na zijn vertrek werd er een dreigbrief van de taliban onder jullie voordeur geschoven. In deze brief eisten de talibanleden dat u en uw familieleden uw broer M.Ak. aan hen zouden uitleveren. Ongeveer drie maanden later kwamen enkele talibanleden op een nacht ook naar jullie huis op zoek naar uw broer M.Ak. Uw broer M.At. werd toen door hen in elkaar geslagen. Daarna vertrokken u, uw broer M.At., uw moeder, en uw twee jongste broers naar een oom aan moederszijde, K.G. genaamd, die in Jalalabad woonde. Uw broer M.At. besloot vervolgens dat u beter het land kon verlaten. Ongeveer vijftientig dagen later vertrok u vanuit Jalalabad onder begeleiding van een smokkelaar met de wagen naar Pakistan waar u de grens met Iran overstak. U reisde vervolgens naar Turkije. Via Bulgarije en Servië reisde u verder naar België waar u aankwam op 17 november 2015. Op 2 december 2015 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. Na uw aankomst in België vernam u van uw moeder dat uw broer M.Ak. volgens de geruchten vermoord zou zijn door de taliban. Uw andere broer M.At. vertrok naar Turkije, maar daarna heeft uw familie geen nieuws meer van hem vernomen.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw taskara, twee attesten aangaande de tewerkstelling van uw broer M.Ak. bij het Provincial Reconstruction Team (PRT) van het Amerikaanse leger, zijn taskara, verschillende foto's van uw broer M.Ak., een dreigbrief van de taliban, en een envelop.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was (zie Fiche NBMV). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 18 december 2015 door het Militair Hospitaal Koningin Astrid in Neder-over-Heembeek werd geconcludeerd dat u met een redelijke wetenschappelijke zekerheid zeker ouder was dan 18 jaar, waarbij 20,3 een goede schatting is. Bijgevolg oordeelde het Commissariaat-generaal dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u geenszins nog minderjarig was op het moment van uw aankomst en asielaanvraag in België. Voor het overige hebt u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde Afghanistan ontvlucht te zijn, omdat u er vervolging vreesde vanwege de taliban omwille van het feit dat uw broer M.Ak. als vertaler voor het Amerikaanse leger gewerkt heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 14-15).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er omwille van onderstaande redenen niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er op gewezen worden dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde geboren te zijn op 30 juni 1999 (zie Fiche NBMV en verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken vraag nr. 4) waardoor u bijgevolg op het moment van uw aankomst in België 16, 6 jaar oud zou geweest zijn. Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 18 december 2015 door het Militair Hospitaal Koningin Astrid in Neder-over-Heembeek werd echter geconcludeerd dat u met een redelijke wetenschappelijke zekerheid zeker ouder was dan 18 jaar, waarbij 20,3 een goede schatting is. Toen u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met de resultaten van dit leeftijdsonderzoek, hield u vast aan uw bewering dat u minderjarig was bij uw aankomst in België. U stelde voorts dat u op het moment van uw eerste persoonlijk onderhoud bijna achttien jaar oud was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 4, 5). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud legde u echter meerdere tegenstrijdige en weinig overtuigende verklaringen af met betrekking tot uw beweerde leeftijd. Zo verklaarde u dat u uw precieze geboortedatum niet kende (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 4), wat al niet overeenstemt met uw eerdere verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 30 juni 1999 geboren zou zijn. Verder verklaarde u dat uw moeder u verteld had dat u zestien jaar oud was en dat u dit ook zo verklaard had in het districtscentrum waar u uw taskara zelf bent gaan ophalen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 4, 5). Op de taskara die u voorlegde staat weliswaar dat u in het Afghaanse jaar 1394 (2015 volgens de westerse kalender) zestien jaar oud was. Gezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, is de bewijswaarde van Afghaanse documenten echter al bijzonder relatief. Bovendien blijkt nog dat de datum van afgifte van de taskara 9/5/1395 is volgens de Afghaanse kalender (22/07/2016 volgens de westerse kalender), wat dan weer niet overeenstemt met uw verklaring dat u dit document nog voor uw vertrek uit Afghanistan zelf verkregen zou hebben, aangezien u in december 2015 al in België was. Hierdoor wordt de bewijswaarde van de voorgelegde taskara verder ondermijnd. Hoe dan ook, ofschoon het aannemelijk kan zijn dat Afghanen niet op de hoogte zijn van hun precieze geboortedatum, is het, gezien het grote verschil tussen uw beweerde en uw vastgestelde leeftijd, niet geloofwaardig te noemen dat u zich dermate zou vergissen. Bijgevolg kan geconcludeerd worden dat u de Belgische asielinstanties intentioneel hebt proberen te misleiden over uw leeftijd, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen al ernstig aantast.

Verder legde u enkele onaannemelijk vage en weinig overtuigende verklaringen af met betrekking tot het werk van uw broer M.Ak. voor het Amerikaanse leger waardoor de geloofwaardigheid ervan ondermijnd wordt. Vooreerst kon u wel precies zeggen dat uw broer dit werk gedaan heeft van 2004 tot 2009. U stelde deze data namelijk gelezen te hebben in zijn documenten en het ook zelf vernomen te hebben van uw broer (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 7, 9). Merkwaardig genoeg kon u dan behalve dat hij als vertaler voor het Provincial Reconstruction Team (PRT) werkte, verder geen concrete informatie geven over zijn werk. U stelde enkel in algemene bewoordingen dat hij op bouwplaatsen en bruggen werkte, en contact had met leiders van dorpen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 7, 8). U wist verder niet waarom uw broer in 2009 gestopt was met dit werk (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 8). Verder legde u ook weinig overtuigende verklaringen af over wat uw broer dan in de periode van 2009 tot zijn definitieve vertrek uit het dorp in 2014 nog gedaan heeft. U stelde aanvankelijk niets te weten over zijn werk na 2009. Onmiddellijk daarna beweerde u dan weer dat hij verschillende jobs deed zoals leraar Engels of met de wagen rijden. U stelde dat hij regelmatig op andere plaatsen verbleef, maar behalve in Jalalabad, kon u geen andere plaats vermelden waar hij nog verbleven heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p.7, 8).

Bovendien bevatten uw opeenvolgende verklaringen nog enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden waardoor verder afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Zo verklaarde u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat uw broer M.Ak. zelf mondeling bedreigd werd door de taliban waarna hij uit jullie dorp gevlucht is.

U stelde in de vragenlijst vervolgens nog een keer dat talibanleden uw broer lastigvielen (zie vragenlijst Commissariaat-generaal, vraag nr. 3.5). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u daarentegen echter dat uw broer zelf niet persoonlijk bedreigd werd door de taliban. U beweerde namelijk dat de dreigbrief die bij jullie thuis bezorgd werd de eerste bedreiging was. U legde uit dat de talibanleden uw broer zeker niet eerst zouden bedreigen, maar hem gewoon direct zouden meenemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 15).

Daarnaast verklaarde u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal nog dat talibanleden ook na de inval bij jullie thuis waarbij ze uw broer M.At. geslagen hadden alsmaar vaker bij jullie langskwamen (zie vragenlijst Commissariaat-generaal, vraag nr. 3.5). In uw eerste persoonlijke onderhoud stelde u in strijd met deze verklaringen dan weer dat de talibanleden slechts één keer bij jullie thuis zijn langsgelopen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 15).

Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, had u hier geen afdoende uitleg voor, maar bleef u telkens bij uw laatste verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 15, 16). Uw verklaringen in de vragenlijst zijn echter duidelijk. Bovendien werden uw verklaringen voorgelezen op de Dienst Vreemdelingenzaken en hebt u ze ook voor akkoord ondertekend. Behalve het feit dat in de vragenlijst weliswaar verkeerdelijk genoteerd zou zijn dat uw broer op het moment van de bedreigingen door de taliban nog aan het werk was voor de Amerikanen, wat niet het geval was, stelde u verder geen opmerkingen te hebben over het verloop van uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 3).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Vooreerst kan er nogmaals op gewezen worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief. Met betrekking tot de taskara waarvan u verklaarde dat het de taskara van uw broer M.Ak. was, kunnen volgende bemerkingen gemaakt worden. Vooreerst blijkt uit de inhoud ervan dat de naam in de taskara Mohammad Akbar is en dus niet M.Ak. Verder staat in de taskara, die volgens de Afghaanse kalender afgegeven werd op 7/5/1386 (27/07/2007 volgens de westerse kalender), nog vermeld dat deze persoon gehuwd is en dat zijn gezin uit vijf personen zou bestaan. Merkwaardig genoeg hebt u zelf geen melding gemaakt van het feit dat uw broer gehuwd zou zijn. U stelde dat hij bij jullie woonde als hij niet weg was voor zijn werk en dat er na de dood van uw vader behalve uw moeder, uw andere broers, en uw zussen niemand anders in jullie huis woonde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 5, 8). Bijgevolg kan er al aan getwijfeld worden dat dit werkelijk de taskara van uw broer zou zijn. Met betrekking tot de attesten aangaande de tewerkstelling van uw broer M.Ak. bij het Provincial Reconstruction Team (PRT) van het Amerikaanse leger alsook de foto's waarop volgens uw verklaringen uw broer M.Ak. te zien is met Amerikaanse soldaten, kan worden opgemerkt dat om enige bewijskracht aan dergelijke documenten te ontfanen, ze dienen ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien kunnen de authenticiteit en de herkomst van deze foto's op geen enkele wijze geverifieerd worden. De envelop tenslotte toont enkel aan dat u in België post ontvangen hebt uit Afghanistan, maar kan uw beweerde vervolgingsfeiten geenszins staven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu is het Commissariaatgeneraal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoeien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegetegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Uit uw verklaringen is namelijk gebleken dat u een gezonde alleenstaande jongeman bent die naar school gegaan is. U verklaarde zelf op de leeftijd van vijf of zes jaar met school begonnen te zijn tot de achtste klas (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 6 en verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken, vraag nr. 11). Daarnaast haalde u aan behalve het Pashtou ook het Dari machtig te zijn en ook wat Engels te kennen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 7). Hieruit blijkt toch dat u een degelijke opleiding hebt genoten. Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw vader een eigen winkel in jullie dorp had. Na het overlijden van uw vader zetten uw broer M.At. en u de winkel verder. U stelde dat jullie met de inkomsten van deze winkel het hele gezin gemakkelijk konden onderhouden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 7). Hieruit blijkt dat uw familie over voldoende financiële middelen beschikt en door uw werk in de winkel hebt u ook de nodige werkervaring opgedaan. Gezien bovenstaande vaststellingen kan dan verwacht worden dat het mogelijk is voor u om zich te vestigen in de stad Jalalabad en er werk te vinden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u en uw familieleden wel degelijk banden hebben met de stad Jalalabad, en dat u er ook over een familiaal en/of sociaal netwerk beschikt. U verklaarde toch dat er verschillende familieleden van u al lange tijd in Jalalabad wonen, namelijk enkele neven van uw vader en hun kinderen. Ze wonen weliswaar niet in het stadscentrum maar wel in een buitenwijk van de stad, Mawlawi Khalis Family genaamd. Uit uw verklaringen is gebleken dat er al vanaf uw kindertijd tussen uw gezinsleden en deze familieleden van uw vader goede en regelmatige contacten bestonden. U stelde bovendien dat uw jongste broers die in Afghanistan zijn nog altijd goede contacten hebben met deze familieleden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 29/05/2017, p. 10-11). Verder bleek uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat een oom van u aan moederszijde, K.G. genaamd, eveneens in Jalalabad woonde (zie Fiche NMBV, verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken vragen nr. 10, 13,17, en vragenlijst Commissariaat-generaal vraag nr. 3.5), bij wie u ook twintig à vijftwintig dagen voor uw vertrek uit het land samen met uw moeder en uw broers verbleven hebt. U verklaarde dat hij al lang geleden in Jalalabad was gaan wonen omdat hij zich van daaruit gemakkelijk kon verplaatsten om naar zijn werk in Kabul te gaan. Hij werkt in Kabul bij een glasbedrijf (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 10). In uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u weliswaar dat uw oom ondertussen niet meer in Jalalabad woonde omdat het huurgeld dat hij moest betalen voor het huis waar hij woonde te hoog werd. U verklaarde dat hij na uw vertrek ook voor uw moeder en uw twee jongste broers zorgde. U stelde dat uw oom om die reden verhuisd is naar het dorp Tirili gelegen in het district Kot waar hij een eigen huis heeft en dus geen huur moet betalen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 2, 6, 9, 10). Uit uw verklaringen is verder gebleken dat uw oom nog altijd in Kabul werkt en dat hij ook nog altijd voor uw moeder en twee jongere broers zorgt die bij hem wonen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 6, 10). Bijgevolg kan er van uitgegaan worden dat uw oom over een sociaal netwerk beschikt in de stad Jalalabad gezien hij daar zelf toch lange tijd gewoond heeft en dat hij u nog altijd enige financiële ondersteuning kan bieden. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een district als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de talibanleden met wie u problemen kende omwille van het werk van uw broer voor het Amerikaanse leger u zeker in Jalalabad zouden terugvinden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 29/05/2017, p. 11). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- Schending van het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het art. 48/4 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - schending van de materiële motiveringsverplichting ;
- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting.”

Verzoeker geeft aan het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing en geeft een korte theoretische toelichting.

Verzoeker betwist vervolgens de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent zijn leeftijd. Hij meent dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, hij steeds consistente verklaringen heeft afgelegd hierover, gebaseerd op de verklaringen van zijn moeder en wat er op zijn identiteitsdocument staat. Verzoeker citeert uit zijn notities van het persoonlijk onderhoud. Vervolgens voert hij aan dat de methode van de botscan “*niet zonder controverse*” is en verwijst naar een hangende zaak voor het EHRM en het standpunt van UNHCR, Unicef en IRC dat een multidisciplinaire aanpak vereist. Aldus acht verzoeker het “*onredelijk*” om te stellen dat zijn geloofwaardigheid wordt ondermijnd door zijn verklaringen over zijn leeftijd.

Wat het werk van zijn broer betreft, wijst verzoeker erop dat hij kon vermelden dat deze werkzaam was als vertaler bij het PRT van het Amerikaanse leger van 2004 tot 2009 in de Uruzgan provincie, voornamelijk op bouwplaatsen en bruggen, en dat zijn broer in contact stond met lokale leiders. Hij meent dat zijn verklaringen hierover concreet genoeg zijn, gelet op zijn jonge leeftijd: zelfs indien de leeftijdsbepaling van de dienst Voogdij van de FOD Justitie zou gevolgd worden, zou verzoeker toen tussen 9 en 14 jaar oud geweest zijn. Er kan dus niet van hem verwacht worden dat hij alle specifieke details kent van het werk van zijn broer, temeer daar deze in een andere provincie tewerkgesteld was en uit veiligheidsoverwegingen op verschillende plaatsen verbleef. Hierdoor weet hij evenmin waarom zijn broer gestopt is als tolk in 2009: “*Een zodanig kwetsbaar profiel- namelijk tolk voor het Amerikaanse leger- is niet iets wat verteld wordt aan kinderen tussen 9 en 14 jaar oud, gelet op het veiligheidsrisico van de persoon in kwestie als zijn familie.*”

Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, benadrukt verzoeker vooreerst dat zijn broer nooit mondeling bedreigd is geweest. De dreigbrief gericht aan diens adres werd drie maanden voor verzoekers vertrek naar België verzonden. Verzoeker volhardt ook in zijn verklaring dat de talibanleden maar één keer zijn langsgekomen bij hun thuis op zoek naar zijn broer. Hij verduidelijkt dat “*voor 2014 er in zijn regio niet echt sprake was van veel Taliban. Hier kwam verandering in na 2014, toen er wél meer Talibanleden waren alsook de aanwezigheid van Daesh. Het is toen dat verzoekers broer M.Ak. verhuisd is uit de regio, uit vrees voor represailles van de Taliban, omwille van zijn vroegere werk bij PRT van het Amerikaanse leger.*”

Verzoeker stelt ook dat hij vermoedt dat de taliban met zes personen langskwam, doch hij “*weet niet exact met hoeveel ze waren, gezien het toen donker was en hij niet iedereen heeft kunnen zien*”.

Verzoeker benadrukt verder dat op zijn taskara vermeld staat dat het een duplicaat betreft. Het originele document werd aangevraagd in 2015, maar verzoekers moeder vroeg in 2016 een duplicaat aan omdat verzoeker zich reeds in België bevond.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus, verwijst verzoeker naar “*jurisprudentie van het Hof van Justitie*” waaruit blijkt dat diverse objectieve elementen in rekening dienen te worden genomen bij de beoordeling van het reëel risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat dit *in casu* niet het geval was, gezien onvoldoende rekening werd gehouden met zijn kwetsbaar profiel als broer van een Afghaanse tolk die werkte voor het Amerikaanse leger en die omwille van dit werk door de taliban wordt gevisieerd. Hij verwijst naar objectieve informatie over de vervolging van tolken in Afghanistan. Hij stelt tevens dat hij nog meer gevisieerd zal worden, omdat hij Engels spreekt. Verzoeker kan evenmin ondersteuning krijgen van zijn omgeving, omdat niemand problemen wil krijgen met de taliban.

Verzoeker betwist bovendien dat hij over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad. Hij wijst erop dat zijn oom zijn moeder en broers uit het huis heeft gezet omdat hij problemen met de taliban wil vermijden. “*Zijn familieleden wonen nu sporadisch op verschillende plaatsen*”. Verzoeker heeft aldus geen familieleden, noch een sociaal netwerk in Jalalabad. Verzoekers familie heeft bovendien, omwille van de problemen met de taliban, de winkel van hun vader moeten sluiten, zodat zij over geen enkele vorm van inkomsten meer beschikken.

Verzoeker verwijst naar informatie van Asyls waaruit blijkt dat het beschikken over een sociaal en familiaal netwerk noodzakelijk is om zich te hervestigen in Jalalabad en dat personen die werkten met buitenlandse troepen en diens familieleden gevaar lopen in Jalalabad. Het rapport bevestigt verzoekers verklaringen dat de taliban hem in Jalalabad zou kunnen vinden en verwijst ook nog naar de huizenproblematiek in Jalalabad.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het artikel "*The tragic fate of the Afghan interpreters the US left behind*" van Smithsonian Magazine van november 2016 (stuk 3);
- het artikel "*Afghan interpreters still threatened with deportation despite government suggesting they could stay*" van May Bulman van 5 mei 2018 (stuk 4);
- uittreksels uit het rapport: "*Afghanistan: evidence relating to the possibility of IFA in Kabul, Jalalabad and Mazar-i-Sharif*" van Asyls van mei 2016 (stukken 5-7).

2.1.3. In een aanvullende nota van 13 september 2018 voegt verzoeker volgende stukken:

- een kopie van de verblijfskaarten van verzoekers broer M.At. in Italië (stuk 1);
- een kopie van het paspoort van verzoekers broer M.At. (stuk 2).

2.1.4. In een aanvullende nota van 13 september 2018 voegt de commissaris-generaal de volgende documenten:

- een uittreksel uit het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan security situation. Update*" van mei 2018;
- een uittreksel uit het EASO-rapport "*Country Guidance Afghanistan: Guidance note and common analysis*" van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift in wezen niet verder dan een louter herhalen van zijn verklaringen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. Van verzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Hij heeft hierbij de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek tot internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de instanties die belast zijn met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vervolgingsfeiten. De instanties mogen van hem correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk ook documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

In casu stelt de Raad echter vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de beslissing van de dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling in twijfel trekt, benadrukt de Raad dat het resultaat van deze medische analyse niet werd betwist. Verzoeker had de mogelijkheid deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State. De Raad merkt op dat verzoeker in onderhavige procedure geen bewijs voorlegt dat dergelijk beroep is ingediend. Voor de Raad staat de beslissing van de dienst Voogdij die is genomen ten aanzien van verzoeker dan ook vast.

Het feit dat in deze beslissing wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn. De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd over zijn geboortedatum. Verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud immers *“Kent u uw geboortedatum? Neen. Geboortjaar? neen.”* (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 10, p. 4), hetgeen klemt met zijn verklaringen bij aanvang van de procedure dat hij geboren werd op 30 juni 1999 (DVZ-verklaring, stuk 23, p. 4). Dergelijke tegenstrijdigheid kan niet worden verschoond noch verklaard door het verweer in het verzoekschrift dat hij zijn leeftijd kende via zijn moeder en de door hem neergelegde taskara. Verzoeker verklaarde in zijn eerste persoonlijk onderhoud bovendien dat de leeftijd in zijn taskara werd genoteerd op basis van zijn eigen verklaringen (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 10, p. 4). Bovendien werd in de bestreden beslissing hieromtrent terecht gemotiveerd dat: *“Verder verklaarde u dat uw moeder u verteld had dat u zestien jaar oud was en dat u dit ook zo verklaard had in het districtscentrum waar u uw taskara zelf bent gaan ophalen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 4, 5). Op de taskara die u voorlegde staat weliswaar dat u in het Afghaanse jaar 1394 (2015 volgens de westerse kalender) zestien jaar oud was. Gezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, is de bewijswaarde van Afghaanse documenten echter al bijzonder relatief. Bovendien blijkt nog dat de datum van afgifte van de taskara 9/5/1395 is volgens de Afghaanse kalender (22/07/2016 volgens de westerse kalender), wat dan weer niet overeenstemt met uw verklaring dat u dit document nog voor uw vertrek uit Afghanistan zelf verkregen zou hebben, aangezien u in december 2015 al in België was. Hierdoor wordt de bewijswaarde van de voorgelegde taskara verder ondermijnd.”* Verzoekers verweer dat de door hem neergelegde taskara vermeldt dat dit een duplicaat betreft en dat zijn moeder deze nadien is gaan afhalen bevat een *“post factum”* verklaring die niet in overeenstemming is met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij verklaarde als volgt: *“Toen ik aankwam in België, ik had geen taskara bij mij, maar ik wist mijn leeftijd, want ik was hem zelf gaan afhalen, dan ontving ik hem later”* (*Ibid.*, p. 5), waarbij verzoeker geenszins vermeldt dat zijn moeder een duplicaat ging afhalen. Het feit dat verzoeker na confrontatie met het leeftijdsonderzoek tijdens het persoonlijk onderhoud en thans in het verzoekschrift nog steeds vasthoudt aan zijn ongelofwaardig geachte geboortedatum en hier dan nog inconsistente verklaringen over aflegt, toont aan dat verzoeker wel degelijk bewust tracht de Belgische instanties te misleiden. De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en doet afbreuk aan de bewijswaarde van de door hem voorgelegde taskara.

De bestreden beslissing stelde bovendien terecht vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten door de taliban.

De geloofwaardigheid van dit relaas wordt vooreerst ondermijnd door verzoekers vage verklaringen over de werkzaamheden van zijn broer als vertaler voor de PRT van het Amerikaanse leger. Verzoeker volhardt dat hij hierover voldoende concrete verklaringen heeft afgelegd, dit in het licht van zijn jonge leeftijd op het moment dat zijn broer werkzaam was als vertaler van 2004 tot 2009. Er dient op gewezen te worden dat verzoeker naar aanleiding van de beweerde problemen omwille van het werk van zijn broer internationale bescherming vraagt, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over dit werk. Verzoekers jonge leeftijd ten tijde van dit werk en het feit dat zijn broer toen om veiligheidsredenen niet thuis verbleef en niet over zijn werk mocht praten kan hieraan geen afbreuk doen. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker verklaarde dat zijn broer in hun dorp woonde tot de komst van de taliban in 2014 (*Ibid.*, p. 14). Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij nog contact heeft met zijn tante en oom in Afghanistan (*Ibid.*, p. 6), en uit de door verzoeker in zijn aanvullende nota neergelegde documenten van zijn broer M.At. blijkt dat hij ook nog in contact is met zijn oudere broer M.At. die eveneens omwille van voornoemde problemen met de taliban Afghanistan heeft verlaten. In het licht van deze vaststellingen kan van verzoeker verwacht worden dat hij meer informatie zou kunnen bekomen omtrent het werk van zijn broer M.Ak. Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen aldus op een manifest gebrek aan interesse en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Bovendien weerlegt verzoeker de motivering in de bestreden beslissing niet dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de bezigheden van zijn broer M.Ak. na diens werk als vertaler, gezien hij eerst verklaarde dat hij niets wist over de werkzaamheden van zijn broer na 2009 en vervolgens verklaarde dat zijn broer verschillende jobs uitvoerde (*Ibid.*, p. 7-8), hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de werkzaamheden van zijn broer.

Ook de geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt verder ondermijnd door verschillende tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het volharden in en het verduidelijken van zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, doch het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom deze verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen. De bestreden beslissing stelde immers terecht vast dat verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure dat zijn broer één jaar voor verzoekers vertrek was gevlucht omdat hij mondeling bedreigd werd door de taliban omwille van zijn werk (CGVS-vragenlijst, stuk 23, p. 2), tegenstrijdig is met zijn verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat zijn broer nooit persoonlijk werd bedreigd en dat de dreigbrief de eerste bedreiging was die ze hadden ontvangen (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 10, p. 15). Verzoeker verklaarde bij aanvang van de procedure bovendien dat hij vluchtte omdat de taliban steeds vaker bij hen langskwam (CGVS-vragenlijst, stuk 23, p. 2), terwijl hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat ze één keer naar zijn huis kwamen en hij het daarom verliet (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 10, p. 15). De bestreden beslissing merkte bovendien terecht op dat het interview bij aanvang van de procedure verzoeker in het Pashtou werd voorgelezen en dat hij vervolgens ondertekende, waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaarde met de inhoud ervan. Verzoeker maakte evenmin bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud geen opmerkingen bij dit interview die betrekking hebben op de vastgestelde tegenstrijdigheden (*Ibid.*, p. 3).

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen in zijn aanvullende nota dat zijn kleine broer zou bedreigd geweest zijn door de taliban omwille van deze feiten.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen aan deze vaststellingen niets wijzigen. De bestreden beslissing merkte hierover terecht op dat: *“De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Vooreerst kan er nogmaals op gewezen worden dat uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief. Met betrekking tot de taskara waarvan u verklaarde dat het de taskara van uw broer M.Ak. was, kunnen volgende bemerkingen gemaakt worden. Vooreerst blijkt uit de inhoud ervan dat de naam in de taskara Mohammad Akbar is en dus niet M.Ak. Verder staat in de taskara, die volgens de Afghaanse kalender afgegeven werd op 7/5/1386 (27/07/2007 volgens de westerse kalender), nog vermeld dat deze persoon gehuwd is en dat zijn gezin uit vijf personen zou bestaan. Merkwaardig genoeg hebt u zelf geen melding gemaakt van het feit dat uw broer gehuwd zou zijn. U stelde dat hij bij jullie woonde als hij niet weg was voor zijn werk en dat er na de dood van uw vader behalve uw moeder, uw andere broers, en uw zussen niemand anders in jullie huis woonde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 5, 8). Bijgevolg kan er al aan getwijfeld worden dat dit werkelijk de taskara van uw broer zou zijn. Met betrekking tot de attesten aangaande de tewerkstelling van uw broer M.Ak. bij het Provincial Reconstruction Team (PRT) van het Amerikaanse leger alsook de foto's waarop volgens uw verklaringen uw broer M.Ak. te zien is met Amerikaanse soldaten, kan worden opgemerkt dat om enige bewijskracht aan dergelijke documenten te ontfemen, ze dienen ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien kunnen de authenticiteit en de herkomst van deze foto's op geen enkele wijze geverifieerd worden. De envelop tenslotte toont enkel aan dat u in België post ontvangen hebt uit Afghanistan, maar kan uw beweerde vervolgingsfeiten geenszins staven.”*

Uit de door verzoeker in zijn aanvullende nota neergelegde identiteitsdocumenten en paspoort van zijn broer in Italië kan diens identiteit, herkomst en statuut van subsidiaire beschermde in Italië blijken, doch dit kan geen afbreuk doen aan voorstaande vaststellingen. De Raad merkt op dat verzoekers identiteit noch herkomst worden betwist, doch dat de neergelegde documenten de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten niet vermogen te herstellen.

Hieruit kan immers niet blijken om welke redenen zijn broer in Italië de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen. Daarenboven gaat het slechts om kopieën, die gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd.

Bovendien dient ieder verzoek om internationale bescherming op afzonderlijke en individuele wijze te worden onderzocht, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker. De Raad stelt immers vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten en dat hij, in het kader van de beoordeling van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, over een intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad, zoals hieronder zal worden aangetoond.

De door verzoeker toegevoegde landeninformatie over de vervolging van Afghaanse tolken kan niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoeker in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden. Hieruit blijkt immers niet dat louter verzoekers profiel als familielid van een vertaler die werkte voor het Amerikaanse leger zou volstaan om aan te tonen dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd.

Waar verzoeker nog aanvoert dat zijn kleine broer mogelijks is omgekomen bij een aanslag op de madrasa door de Amerikanen of de Afghaanse overheid, merkt de Raad op dat verzoeker zelf aangeeft dat het slechts geruchten betreffen, zodat dit beperkt blijft tot een loutere bewering.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vervolgingsfeiten, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij naar het oordeel van de Raad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 22, nrs. 2-3) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul - Jalalabad.

Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten geïsoleerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Nergens wordt geopperd dat verzoeker via de luchthaven van Jalalabad zou moeten reizen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (Landeninformatie, stuk 22, nrs. 2-3) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen.

Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats.

Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire supranationale aanwezigheid geïsoleerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geïsoleerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De Raad merkt op dat voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad genoegzaam bevestigd wordt door de recente informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in de aanvullende nota.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad. Rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden kan van verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Jalalabad vestigt. De bestreden beslissing oordeelde hierover terecht dat:

"Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Uit uw verklaringen is namelijk gebleken dat u een gezonde alleenstaande jongeman bent die naar school gegaan is. U verklaarde zelf op de leeftijd van vijf of zes jaar met school begonnen te zijn tot de achtste klas (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 6 en verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken, vraag nr. 11). Daarnaast haalde u aan behalve het Pashtou ook het Dari machtig te zijn en ook wat Engels te kennen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 7). Hieruit blijkt toch dat u een degelijke opleiding hebt genoten. Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw vader een eigen winkel in jullie dorp had. Na het overlijden van uw vader zetten uw broer M.At. en u de winkel verder. U stelde dat jullie met de inkomsten van deze winkel het hele gezin gemakkelijk konden onderhouden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 7). Hieruit blijkt dat uw familie over voldoende financiële middelen beschikt en door uw werk in de winkel hebt u ook de nodige werkervaring opgedaan. Gezien bovenstaande vaststellingen kan dan verwacht worden dat het mogelijk is voor u om zich te vestigen in de stad Jalalabad en er werk te vinden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u en uw familieleden wel degelijk banden hebben met de stad Jalalabad, en dat u er ook over een familiaal en/of sociaal netwerk beschikt. U verklaarde toch dat er verschillende familieleden van u al lange tijd in Jalalabad wonen, namelijk enkele neven van uw vader en hun kinderen. Ze wonen weliswaar niet in het stadscentrum maar wel in een buitenwijk van de stad, Mawlawi Khalis Family genaamd. Uit uw verklaringen is gebleken dat er al vanaf uw kindertijd tussen uw gezinsleden en deze familieleden van uw vader goede en regelmatige contacten bestonden. U stelde bovendien dat uw jongste broers die in Afghanistan zijn nog altijd goede contacten hebben met deze familieleden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 29/05/2017, p. 10-11). Verder bleek uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat een oom van u aan moederszijde, K.G. genaamd, eveneens in Jalalabad woonde (zie Fiche NMBV, verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken vragen nr. 10, 13, 17, en vragenlijst Commissariaat-generaal vraag nr. 3.5), bij wie u ook twintig à vijftig dagen voor uw vertrek uit het

land samen met uw moeder en uw broers verbleven hebt. U verklaarde dat hij al lang geleden in Jalalabad was gaan wonen omdat hij zich van daaruit gemakkelijk kon verplaatsten om naar zijn werk in Kabul te gaan.

Hij werkt in Kabul bij een glasbedrijf (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 10). In uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u weliswaar dat uw oom ondertussen niet meer in Jalalabad woonde omdat het huurgeld dat hij moest betalen voor het huis waar hij woonde te hoog werd. U verklaarde dat hij na uw vertrek ook voor uw moeder en uw twee jongste broers zorgde. U stelde dat uw oom om die reden verhuisd is naar het dorp Tirili gelegen in het district Kot waar hij een eigen huis heeft en dus geen huur moet betalen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 2, 6, 9, 10). Uit uw verklaringen is verder gebleken dat uw oom nog altijd in Kabul werkt en dat hij ook nog altijd voor uw moeder en twee jongere broers zorgt die bij hem wonen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 03/04/2017, p. 6, 10). Bijgevolg kan er van uitgegaan worden dat uw oom over een sociaal netwerk beschikt in de stad Jalalabad gezien hij daar zelf toch lange tijd gewoond heeft en dat hij u nog altijd enige financiële ondersteuning kan bieden. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een district als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de talibanleden met wie u problemen kende omwille van het werk van uw broer voor het Amerikaanse leger u zeker in Jalalabad zouden terugvinden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 29/05/2017, p. 11). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Verzoekers verweer in zijn verzoekschrift kan voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Aan zijn bewering dat zijn oom K.G. zijn moeder en broers en zussen heeft buitengezet uit angst voor de taliban, kan immers geen geloof worden gehecht, nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn familie concrete problemen heeft met de taliban. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij een hervestiging in Jalalabad niet zou kunnen rekenen op de steun en bescherming van zijn oom K.G. Bovendien kan verzoeker niet worden gevolgd dat hij in Jalalabad niet over een sociaal en familiaal netwerk beschikt, gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker familieleden heeft in Jalalabad en zijn oom K.G. er wel degelijk over een sociaal netwerk beschikt. Bovendien kan, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers problemen met de taliban, evenmin geloof worden gehecht aan zijn verklaringen dat zijn familie hierdoor hun winkel heeft moeten sluiten en niet langer over inkomsten beschikt. De door verzoeker toegevoegde informatie betreffende de huizen crisis in Jalalabad toont dan ook niet aan dat hij in Jalalabad niet in staat zou zijn om huisvesting te vinden, gelet op de aanwezigheid van een familiaal en sociaal netwerk dat over de nodige financiële inkomsten beschikt om verzoeker te ondersteunen en het feit dat verzoeker zelf over de nodige beroepservaring beschikt om in Jalalabad in zijn levensonderhoud te voorzien.

Waar verzoeker andermaal wijst op de onmogelijkheid om zich in Jalalabad te vestigen omwille van diens problemen met de taliban en zijn risicoprofiel als familielid die werkzaam geweest is als vertaler voor buitenlandse troepen, merkt de Raad op dat uit het bovenstaande genoegzaam blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, noch dat hij louter omwille van zijn profiel voldoende bij een terugkeer naar Jalalabad of Afghanistan zou worden gevisieerd of vervolgd.

De Raad merkt nog op dat, waar verzoeker aanvoert dat zijn kleine broer mogelijks is omgekomen bij een aanslag op de massadra in zijn dorp door het Amerikaanse leger of de Afghaanse overheid, verzoeker zelf heeft erkend dat het slechts om geruchten gaat en hiervan geen bevestiging werd bekomen, zodat dit een loutere bewering betreft.

Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP